

tion, og derved vilde denne Forsamling faae en Betydning, som om den virkelig var hvad den blev udgivet for at være, medens den ingenlunde var det. Jeg kunde altsaa paa ingen Maade stemme for selv en eneste Rigsdalers Udgift til en saadan Forsamling, naar den skulde betragtes som Kirkens Repræsentant. Den høitærede Cultusminister gik tilbage til Forhandlingerne om denne Sag i Rigsforsamlingen, og, saavidt jeg forstod ham, anførte han, at der dengang fra ingen Side var fremkommet nogen Indsigelse imod en saadan Kirkeforsamlings Sammenkaldelse. Jeg troer dertil at burde bemærke, at den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2det District (Tscherning) og jeg stillede Forslag til, at den Sætning, som den høitærede Minister be- raaber sig paa, at der stod i Forslaget fra Udvalgets Side, skulde gaae ud, og at den virkelig ogsaa efter Forslaget kom til at gaae ud. Jeg troer deri at have fædet bedste Svar paa den Bemærkning, som fra den ærede Cultusminister blev gjort med Hensyn til os. Jeg havde dengang ogsaa stillet et subsidiairt Forslag i samme Retning, for- saavidt vort første Forslag til denne Sætnings Strøgelse ikke var gaaet igjennem; det gik ud paa, at denne Forsamling da skulde vælges af Menighederne. Jeg troer at være i fuldkommen Consequents med, hvad jeg dengang gjorde og hvad jeg i dette Dieblif har sagt. Den høitærede Cultusminister har selv i nærværende Møde indrømmet Rigtigheden af min Betragtning om Umuligheden af at fremstaafe en saadan Kirken repræsenterende Forsamling, thi han har sagt, „Kirken har nu ikke andre Organer end dem, Staten har givet den“, men har Kirken ikke andre Organer for nærværende Tid end dem, Staten har givet den, og det har den ikke, saalænge dens Forsatning ikke er ordnet ved Lov, saa forekommer det mig ogsaa, at man maa være enig med mig i, at det er umuligt for nærværende Tid at fremstaafe en Kirken i Sandhed repræsenterende Forsamling. Ved den første Behand-

ling af nærværende Finantslov udtalte den ærede Cultusminister ogsaa den bestemte Mening, at den danske Folkekirke i Dieblifket ikke er nogen Menighedskirke (Hør!), og jeg troer altsaa, at min Betragtning af denne hele Stilling stemmer fuldkommen med den Betragtning, der er udtalt af den ærede Cultusminister. — Fremdeles udtalte den ærede Cultusminister, at Rigsdagen ikke skulde være valgt af Hensyn til at vedtage og beslutte en saadan Lov. Grundlovens § 80 siger jo, at Folke Kirkens Forsatning skal ordnes ved Lov; der er ingen anden Myndighed i Staten, der er berettiget til at forhandle og vedtage Love, end Rigsdagen. Hele Grundloven forelaae Folket, da det valgte den nuværende Repræsentation, og der siges, at Folke Kirkens Forsatning skal ordnes ved Lov; jeg maa derfor paa det Bestemteste paastaae, at vi ere valgte med ligesaa fuld Ret til at behandle og vedtage en saadan Lov som enhver anden Lov (Ja!). Den ærede Cultusminister har endvidere, i fuld Samklang med min Overbevisning om Sagen, sagt, at han ikke lægger Vægt paa Navnet, og fra det Dieblif, han fremkom med den Uttring, har jeg fundet mig beroliget. Han har sagt, det var nødvendigt, at der maatte fremstaafe en Overgangsform eller en Indledningsform; men at der sammenkaldes en Forsamling under en Overgangsform eller Indledningsform, især da den ærede Cultusminister vil overtage sig det hele fulde moralske Ansvar for Sammensættelsen, det kan jeg ikke have Noget imod; at her ikke er forelagt nogen Plan, hvorefter Sammenkaldelsen skulde foregaae, er mig meget glædeligt, thi vi vilde i andet Fald være komne ind i nye Vanffeligheder; men derved, at en Plan for Sammensætningen ikke er fremkommet her, staae vi udenfor hele denne Sammensætning, som alene bliver Ministerens Bærk, og hvor han altsaa, for sit Vedkommende, maa nøies med den som den bliver efter hans egen Anordning.